



Arrest

nr. 103 154 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Burtibang (Baglung district, Nepal). Uw familie is aanhanger van de monarchistische Rastryia Prajatantra Party-Nepal (RPP-N). Als gevolg hiervan kent uw familie sinds 2058 (Nepalese kalender, dit is 2001/2002 in de Gregoriaanse kalender) problemen met Maobadi. Maobadi bedreigden uw vader en vroegen hem donaties. Uw familie werd door Maobadi in het verleden gehinderd te gaan stemmen tijdens verkiezingen. Uw broer J. B. B. was secretaris van een monarchistische studentenorganisatie. Op 15/10/2064 (29.01.2008) vond er een programma plaats van deze studentenorganisatie waarbij de activiteiten van Maobadi werden aangeklaagd. Maobadi vielen aan tijdens het programma. Tijdens deze

aanval werd uw broer doodgeschoten. Op 5/5/2065 (21.8.2008) werd u lid van de Rastriya Pragatantric Vidyarthi Sangthan Nepal, de studentenvleugel van de RPP-N. U nam sindsdien deel aan hun programma's, sprak met de voorzitter en hield toespraken. Op 15/10/2066 (29.1.2010) herdacht uw studentenorganisatie onder uw leiding de dood van uw broer. Deze herdenking werd onderbroken door Maoïstische studenten die jullie aanvielen. Aan beide kanten vielen gewonden. Maoïsten hadden het op u gemunt, aangezien u de herdenking leidde. Als gevolg hiervan durfde u niet naar huis gaan en trok u diezelfde dag nog naar Kathmandu. Ondertussen zochten Maobadi-studenten u thuis in Burtibang. Enkele dagen later keerde u van Kathmandu terug naar Burtibang. Op 25/10/2066 (8.2.2010) hield de studentenvereniging opnieuw een programma waar u en anderen toespraken hielden. Wederom vielen Maoïsten jullie aan. U raakte gewond. Niettegenstaande u ongewapend was, werd u beschuldigd geschoten te hebben en Maoïsten verwond te hebben. Uit schrik trok u die dag opnieuw naar Kathmandu waar u uw studies wilde verder zetten. Maobadi zochten u thuis waarbij uw familie onder druk werd gezet om u naar huis te laten komen. Uw vader werd hierbij mishandeld. Er werd hem gezegd voor de verzorging van de gewonde Maoïsten te moeten betalen. Uw vader verwittigde de politie die zei de zaak te zullen onderzoeken en u te beschermen. De politie stelde dat u tijdens de aanval niet geschoten had en dat u dus onschuldig bent. De dag na de aanval werd u, in een verklaring van de Maoïsten, beschuldigd studenten verwond te hebben. Maoïsten stelden dat u uitgesloten moest worden van de campus. Op de campus waar u studeerde in Kathmandu waren veel studenten uit Burtibang. Studenten vroegen u wat er gebeurd was in Burtibang en of u wat te maken had met de schietpartij daar. Ondertussen had de studentenvleugel van de Maoïsten de studentenverkiezingen gewonnen. U vreesde doorheen dit alles dat uw omgeving te weten zou komen wat er in Burtibang is gebeurd. U werd op de campus meermaals door studenten gevolgd die u vragen stelden over Burtibang. U kreeg 200 tot 300 anonieme dreig telefoons waarbij u vragen werden gesteld over Burtibang en over uw ouders. Hierbij werd eveneens verwezen naar uw overleden broer. Eén à twee dagen voor uw vertrek naar India op 30/3/2067 (17.4.2010) zag u onbekenden de muur van het wooncomplex waar u uw studentenkamer heeft, beklimmen en naar u toe komen. U begreep dat het Maobadi waren en vluchtte naar Butwal waar u uw neef over alles inlichtte. Op 30/3/2067 (14.7.2010) verliet u Nepal en trok u naar India waar u op 1/4/2067 (17.7.2010) aankwam. Op 1/5/2067 (17.8.2010) vloog u, in het bezit van een paspoort geregeld door uw smokkelaar, van India naar Frankrijk. Op 18 augustus 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs; uw lidkaart bij de studentenvleugel van de RPP-N; meerdere documenten betreffende uw scholing (oa uw diploma, een puntenlijst, een betalingsbewijs, uw studentenkaart); een brief van het Village Development Committee (VDC) dd. 2/11/2066 (14.2.2010) betreffende de problemen die uw familie in het verleden heeft gekend en betreffende de gebeurtenissen van 25/10/2066 (8.2.2010); een persverklaring van de Maobadi dd. 26/10/2066 (9.2.2010) volgens welke u en uw studentenorganisatie Maoïstische studenten geregeld aanvallen en waarin jullie worden aangeraden van houding te veranderen, zo niet zouden er beperkingen worden opgelegd aan het houden van toespraken en aan het uitbreiden van de vereniging; een aangifte bij de politie dd. 27/10/2066 (10.2.2011) betreffende de aanval op 25/10/2066 (8.2.2010) en met de vraag om bescherming; het antwoord van de politie dd. 3/11/2066 (15.2.2010) op deze aangifte waaruit blijkt dat de politie een onderzoek zal starten; een brief van de Nishibuji Janata Campus betreffende de feiten van 15/10/2064 (29.1.2008) en 25/10/2066 (8.2.2010) en waarin wordt vermeld dat u geen veiligheid kan verzekerd worden op de campus; en een dreigbrief van de Maobadi dd. 2/11/2066 (14.2.2010).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte documenten.

U verklaarde met een smokkelaar van India naar Frankrijk gereisd te zijn met een paspoort dat geregeld was door uw smokkelaar. Met uitzondering van het feit dat uw eigen voornaam vermeld stond in het paspoort en dat het paspoort uw foto bevatte, kon u echter geen informatie geven omtrent de inhoud van het paspoort. Zo bent u niet op de hoogte welke familienaam u droeg volgens het paspoort, welk adres erin vermeld stond, noch waar en wanneer u volgens het paspoort zou geboren zijn (CGVS, p. 5). U wist dat het paspoort een visum bevatte, maar kon niet aangeven wat voor visum en van welk

land dat visum was (CGVS, p.5). U kon zelf niet zeggen van welk land het paspoort was (CGVS, p.11). Gelet op het grote risico dat u zou gelopen hebben om door het luchthavenpersoneel in zowel India als in Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u bovendien dat u volgens het paspoort waarmee u reisde een andere naam had, maar dat u niet wist welke naam. U wist toen evenmin of er een visum in het paspoort stond (DVZ, vraag 33). Bij confrontatie stelde u enkel dat u nerveus was en zich niet alles kon herinneren (CGVS, p.6). Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw beweerde reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagetickets). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in het algemeen.

U stelt problemen te hebben in Nepal als gevolg van het feit dat u en uw familie politiek actief zijn binnen de RPP-N (CGVS, pg. 12 en 22).

Er dient echter te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden politiek profiel. Zo wist u niet wanneer en hoe de RPP-N ontstaan is (CGVS, p.19). Toen in dit licht gevraagd werd naar het verschil tussen RPP en RPP-N, herkende u de RPP niet als de moederpartij waaruit de RPP-N is ontstaan (CGVS, p. 19). U stelde dat met uitzondering van K. T., de RPP-N nooit een andere nationale voorzitter heeft gehad (CGVS, p.19). R. N. S. herkende u niet als de nationale voorzitter van de RPP-N in de periode oktober 2006 – maart 2008 (CGVS, p.21). Gevraagd naar de houding van de RPP-N ten opzichte van de monarchie tijdens de parlementsverkiezingen van 2008 (of de partij al dan niet ruimte liet voor debat over de monarchie) stelde u dat de RPP-N meende dat de koning ook na de verkiezingen aangesteld diende te blijven (CGVS, p. 20). Uit informatie blijkt echter dat de partij wel de mogelijkheid openhield voor een eventuele afschaffing van de monarchie. De partij stelde dat via een referendum beslist diende te worden. Bovendien meende u dat K. T. tijdens deze parlementsverkiezingen tegen een mogelijke samenwerking met de Maoïsten was (CGVS, p.20). Informatie stelt echter dat T. net voor de verkiezingen liet weten dat een alliantie met Maoïsten mogelijk moest zijn. Hoewel u wist dat uw partij vier zetels won bij de parlementsverkiezingen van 2008, was u niet in staat de namen te noemen van de vier partijleden die deze zetels zouden opnemen (CGVS, p. 20). U, als lid van een monarchistische studentenorganisatie, situeerde bovendien de oprichting van de republiek (en dus de afschaffing van de monarchie) verkeerdelijk in de periode eind 2063 (maart-april 2007); een exacte datum kende u niet (CGVS, p.21). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de monarchie pas werd afgeschaft op 15/02/2065 (28 mei 2008) door de Grondwetgevende Vergadering, na de voor Nepal belangrijke verkiezingen op 10 april 2008. Niettegenstaande u pas sinds 5/5/2065 (21.8.2008) lid bent van de studentenvleugel van de RPP-N, kan er wel degelijk van u verwacht worden over dergelijke elementaire kennis over de recente (ontstaans)geschiedenis van de partij waaraan uw studentenvleugel is geaffilieerd te beschikken.

Gelet op voorgaande kan geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden politiek profiel en dus evenmin aan de problemen die u als gevolg hiervan zou gekend hebben.

Voor de volledigheid dient gewezen te worden op de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Royalistische sympathieën op zich vormen geen voldoende basis om een doelwit te zijn van de Maoïsten. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in dit land over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het hele grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal.

U heeft hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om de problemen met Maobadi te ontlopen. Uw verklaring dat aangezien u in Kathmandu niet veilig was, u daarom nergens in Nepal veilig zal zijn, is ontoereikend. (CGVS, p. 18). Het is een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. Deze hypothese strookt bovendien niet met de informatie waar hierboven reeds naar werd verwezen en waaruit blijkt dat er geen sprake meer is van gerichte vervolging van (ex-) royalisten in Nepal.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, diploma, puntenlijst, schoolattest, rekening van de campus en studentenkaarten

bevestigen louter uw identiteitsgegevens en scholing, welke geenszins in twijfel worden getrokken. Wat betreft uw overige documenten, i.e. de brieven van de VDC, Maobadi, politie en campus en de lidkaart van de studenten vleugel van de RPP-N, dient vastgesteld te worden dat om bewijskrachtig te zijn een document ondersteund dient te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat er een grote beschikbaarheid is van valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden. Dat er weinig bewijswaarde aan uw documenten kan toegekend worden blijkt bovendien uit volgende vaststellingen. Wat betreft de brief van de VDC dient vastgesteld te worden dat hoewel u pas op 30/3/2067 (17.4.2010) Nepal verliet, deze brief - welke is opgesteld op 2/11/2066 (14.2.2010) – reeds gewag maakt van het feit dat u Nepal had verlaten. Opvallend is verder dat de persverklaring van de Maoïsten dd. 26/10/2066 (9.2.2010), dit is de dag na de aanval waarbij u door Maoïsten beschuldigd werd van het beschieten van studenten, geen enkele melding maakt van deze aanval en concrete beschuldiging. Wat betreft de aangifte bij de politie dd. 27/10/2066 (10.2.2010) dient opgemerkt te worden dat hoewel u stelde dat uw vader de aangifte heeft gedaan (CGVS, p.14-15), de aangifte wel door u ondertekend is. Ook het antwoord van de politie dd. 3/11/2066 (15.2.2010) op deze aangifte stelt dat u de feiten heeft aangegeven. Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn uw documenten niet van aard uw geloofwaardigheid te herstellen.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat de motivering van de commissaris-generaal onaanvaardbaar is. De commissaris-generaal zou geen enkel concreet onderzoek gevoerd hebben naar de concrete situatie van verzoeker. Volgens de verzoekende partij maakte de commissaris-generaal het niet aannemelijk dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade. Van de verzoekende partij zou geen onmogelijk bewijs verwacht mogen worden.

Bovendien zou de verzoekende partij zeer veel objectieve en bewijskrachtige stukken neergelegd hebben ter staving van diens politieke vervolging.

Het commissariaat-generaal nam een beslissing zonder enig concreet onderzoek te voeren en zonder het verhoor correct weer te geven.

Tot slot meent de verzoekende partij dat haar onterecht het voordeel van de twijfel ontzegd is.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

Bovendien wijst de Raad er op dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij ligt (zoals hierboven reeds werd uiteengezet). Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De kandidaat-vluchteling dient geen onmogelijk bewijs te leveren, maar zijn verklaringen kunnen maar een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Met betrekking tot verzoekers beweringen inzake het gehoorverslag stelt de Raad vast dat de verzoekende partij echter geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de correcte weergave ervan *in casu* niet gebeurd is; dat het verhoorverslag, dat voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekende partij dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat zij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze *in casu* het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

Waar de verzoekende partij de *“objectieve en bewijskrachtige stukken”* aanhaalt, zal de Raad de bewijskracht hiervan onderzoeken na de beoordeling van de aannemelijkheid van de verklaringen van verzoeker.

Vervolgens zet de verzoekende partij haar middel verder met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Daarna merkt de verzoekende partij op dat de redeneringen van de commissaris-generaal helemaal niet of op zeer algemene en vage wijze geformuleerd zijn, voor zover men al kan spreken van enige motivering.

Ook deze argumentatie is echter niet van die aard dat zij de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt. Het gaat om een loutere ontkenning van de motieven van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing waarbij tot de niet-aannemelijkheid besloten werd blijven derhalve gehandhaafd.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad meent dat de bestreden beslissing de vinger op de wonde legt waar zij stelt dat: *“De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, diploma, puntenlijst, schoolattest, rekening van de campus en studentenkaarten bevestigen louter uw identiteitsgegevens en scholing, welke geenszins in twijfel worden getrokken. Wat betreft uw overige documenten, i.e. de brieven van de VDC, Maobadi, politie en campus en de lidkaart van de studentenvleugel van de RPP-N, dient vastgesteld te worden dat om bewijskrachtig te zijn een document ondersteund dient te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat er een grote beschikbaarheid is van valse documenten en dat eender welk document kan gekocht worden. Dat er weinig bewijswaarde aan uw documenten kan toegekend worden blijkt bovendien uit volgende vaststellingen.*

Wat betreft de brief van de VDC dient vastgesteld te worden dat hoewel u pas op 30/3/2067 (17.4.2010) Nepal verliet, deze brief - welke is opgesteld op 2/11/2066 (14.2.2010) – reeds gewag maakt van het feit dat u Nepal had verlaten. Opvallend is verder dat de persverklaring van de Maoïsten dd. 26/10/2066 (9.2.2010), dit is de dag na de aanval waarbij u door Maoïsten beschuldigd werd van het beschieten van studenten, geen enkele melding maakt van deze aanval en concrete beschuldiging. Wat betreft de aangifte bij de politie dd. 27/10/2066 (10.2.2010) dient opgemerkt te worden dat hoewel u stelde dat uw vader de aangifte heeft gedaan (CGVS, p.14-15), de aangifte wel door u ondertekend is. Ook het antwoord van de politie dd. 3/11/2066 (15.2.2010) op deze aangifte stelt dat u de feiten heeft aangegeven. Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn uw documenten niet van aard uw geloofwaardigheid te herstellen.”

Wat het voordeel van de twijfel betreft waarvan de verzoekende partij overtuigd is dat verzoeker deze diende te genieten, stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad meent dat de verklaringen van de verzoekende partij niet in grote lijnen als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Uit het administratieve dossier is dus gebleken dat verzoeker zijn asielmotieven heeft gebaseerd op zijn sympathieën voor een oppositiepartij (RPP-N) en het feit dat zijn familie al jaren politiek actief is binnen deze partij. De Raad meent dat de kennis van een partij waarvan een verzoeker stelt actief lid te zijn *in concreto* getoetst moet worden, rekening houdend met de persoon, zijn opleiding en concrete activiteiten voor de partij, maar dat verzoeker in deze niet overtuigt en er ook niet in slaagde de vaststellingen uit de bestreden beslissing op concrete wijze in een ander daglicht te stellen zodat zijn verklaringen als aannemelijk beschouwd zouden kunnen worden.

Terecht stelt de bestreden beslissing in dit verband: *“Er dient echter te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden politiek profiel. Zo wist u niet wanneer en hoe de RPP-N ontstaan is (CGVS, p.19). Toen in dit licht gevraagd werd naar het verschil tussen RPP en RPP-N, herkende u de RPP niet als de moederpartij waaruit de RPP-N is ontstaan (CGVS, p. 19). U stelde dat met uitzondering van K. T., de RPP-N nooit een andere nationale voorzitter heeft gehad (CGVS, p.19). R. N. S. herkende u niet als de nationale voorzitter van de RPP-N in de periode oktober 2006 – maart 2008 (CGVS, p.21). Gevraagd naar de houding van de RPP-N ten opzichte van de monarchie tijdens de parlementsverkiezingen van 2008 (of de partij al dan niet ruimte liet voor debat over de monarchie) stelde u dat de RPP-N meende dat de koning ook na de verkiezingen aangesteld diende te blijven (CGVS, p. 20). Uit informatie blijkt echter dat de partij wel de mogelijkheid openhield voor een eventuele afschaffing van de monarchie. De partij stelde dat via een referendum beslist diende te worden. Bovendien meende u dat K. T. tijdens deze parlementsverkiezingen tegen een mogelijke samenwerking met de Maoïsten was (CGVS, p.20). Informatie stelt echter dat T. net voor de verkiezingen liet weten dat een alliantie met Maoïsten mogelijk moest zijn. Hoewel u wist dat uw partij vier zetels won bij de parlementsverkiezingen van 2008, was u niet in staat de namen te noemen van de vier partijleden die deze zetels zouden opnemen (CGVS, p. 20). U, als lid van een monarchistische studentenorganisatie, situeerde bovendien de oprichting van de republiek (en dus de afschaffing van de monarchie) verkeerdelijk in de periode eind 2063 (maart-april 2007); een exacte datum kende u niet (CGVS, p.21). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de monarchie pas werd afgeschaft op 15/02/2065 (28 mei 2008) door de Grondwetgevende Vergadering, na de voor Nepal belangrijke verkiezingen op 10 april 2008. Niettegenstaande u pas sinds 5/5/2065 (21.8.2008) lid bent van de studentenvleugel van de RPP-N, kan er wel degelijk van u verwacht worden over dergelijke elementaire kennis over de recente (ontstaans)geschiedenis van de partij waaraan uw studentenvleugel is geaffilieerd te beschikken.”*

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

De verzoekende partij stelt dat verzoeker geen bescherming heeft in Nepal tegen de vervolgingsfeiten, anders zou hij zijn land van herkomst ook niet hebben verlaten. Verder meent zij dat Nepal bekend staat als faliekante dictatuur waar corruptie en willekeur en de vervolging van royalisten nog steeds hoogtij

vieren, wat blijkt uit de internationale verslaggeving in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing te lezen valt.

De Raad is van oordeel dat, zoals in het vorige lid reeds uiteengezet werd, de criteria – waaronder de bescherming door de overheid valt - inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève niet getoetst moeten worden, indien het asielrelaas van de kandidaat vluchteling niet aannemelijk is, wat *in casu* het geval is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Nepal en naar algemene internationale verslaggeving, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar verslaggeving van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De loutere ontkenning van de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is geen weerlegging van deze informatie en overtuigt de Raad niet. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de landeninformatie uit het administratief dossier gebaseerd is op Cedoca-onderzoek, verricht wordt door een gespecialiseerd ambtenaar, en gebaseerd is op diverse bronnen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze stelt dat de commissaris-generaal uitgegaan is van onredelijke veronderstellingen en de gegevens niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan tot een onredelijk besluit is gekomen. De stukken en de algemeen bekende gegevens zouden niet op ernstige wijze onderzocht geweest zijn waardoor de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze genomen zou zijn. De bestreden beslissing zou zich kenmerken door een stereotiepe motivering die niet adequaat, noch voldoende en correct is. Ze zou volledig aan de concrete gegevens van de zaak voorbijgaan.

Inzake het proportionaliteitsbeginsel meent de verzoekende partij dat een mogelijke repatriëring het leven van verzoeker in gevaar zou brengen. De terugkeer naar het land van herkomst zou overdreven en totaal buiten verhouding staan. De verzoekende partij stelt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België de Belgische staat op geen enkele wijze schade heeft berokkend. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn zo ernstig dat van een "*hypothetisch voordeel*" voor de Belgische staat geen sprake kan zijn. Verzoeker zou een hele vriendenkring hebben opgebouwd in België en een sociaal en psychologisch evenwicht gevonden hebben op het Belgisch grondgebied.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 november 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Nepalees machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met

inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Specifiek voor de aangehaalde “*stukken en algemeen bekende gegevens*” wijst de Raad naar hetgeen in het vorige middel hierover werd uiteengezet.

De verzoekende partij klaagt ook de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Het middel is niet gegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van de EVRM.

Wat de aangehaalde schending van artikel 9 EVRM betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. De schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het recht op leven zoals bepaald in artikel 2 van het EVRM wijst de Raad er op dat dit getoetst wordt bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling en meer bepaald de gegronde vrees voor vervolging. De definitie van daden van vervolging bepaald in artikel 48/3, § 2 a) bevat onder meer een verwijzing naar art. 2 van het EVRM. In gevallen van uitwijzing heeft het Hof voor Mensenrechten de ingeroepen schending van artikel 2 onderzocht in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM H.L.R. t Frankrijk, 29 april 1997; D. t Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Door louter te stellen dat de overheid en de politie royalisten vervolgt, slaagt de verzoekende partij er niet in een schending aan te tonen van de opgeworpen artikelen. Dit is opnieuw een losse bewering, die geen staving vindt in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS